

indflydelsesrige Medlem af det konservative Folkeparti (Wulff), som talte for Ændringsforslaget, sagde, og af den Kendsgerning, at omtrent hele det Parti, jeg tilhører, stemte for Forslaget, og at dette ogsaa fandt Tilslutning indenfor Regeringspartiet, drager jeg den ganske sikre Slutning, at den Ændring, vi her foreslaar, vil blive accepteret, hvis det Spørgsmaal igen kommer til Afstemning dernede.

Den ærede Ordfører søgte at afvinde Sagen en politisk Side. Ja, hvorfor ikke? Den ærede Ordfører udtalte, at vi havde gjort et forfærdeligt Postyr, ved andre Lejligheder, saa vidt jeg forstod, ved Finanslovens Behandling, da man stemte en Bevilling ud. Jeg ved ikke af, at jeg har gjort noget Postyr. Jeg har talt imod en saadan Udstemming ud fra samme Betragtning, hvor ud fra jeg sidste Gang, ved dette Lovforslags første Behandling, talte imod at udstemme noget af Tillægsbevillingslovsforslaget. Min principielle Opfattelse er den, at Folketingets Indflydelse paa Finansloven bør være den raadende, og naar Folketinget har vedtaget Finanslovsforslaget, skal man, naar der ikke er ganske overordentlig Anledning til andet — jeg erindrer, at jeg ved den Lejlighed netop brugte disse Ord — lade den være, som den er. Det samme sagde jeg ved første Behandling her. Det hele, der var Tale om, var 4,000 Kr. og 8,000 Kr. til to Kommuner, som aabenbart trænger til dem, det har ikke kunnet nægtes af nogen. At der er andre, der trænger, kan saamænd godt være, men skulde det, at der er andre, der ogsaa trænger til Hjælp, afholde en fra en Gang imellem at gøre en god Gerning, blev der ikke gjort meget godt her i Verden. Jeg advarede imod for denne, finansielt set, rene Ubetydeligheds Skyld at sende Tillægsbevillingslovsforslaget tilbage til Folketinget, og saaledes har jeg stillet mig, hver Gang enten Tillægsbevillingslovsforslaget eller selve Finanslovsforslaget har været heroppe, og der har været Tale om at ændre noget deri. Jeg har da — ganske stilfærdigt, forekommer det mig — udtalt som min Mening, at det burde man ikke gøre. Om det er det, den ærede Ordfører kalder Postyr, ved jeg ikke; det sete afhænger jo af Øjnene, der ser; jeg tror nu ikke, at Postyr er det rette Ord. Anderledes stiller

det ærede kongevalgte Medlem og jeg os heller ikke denne Gang. Vi siger i Betænkningen, som den ærede Ordfører kan læse, at vi helst havde set, at Lovforslaget var gennemført i Landstinget, som det er, og det gør vi ogsaa, og det ærede Flertal kan jo prøve at trække sit Forslag om at stemme de to Kommuner ud tilbage, saa kan det ærede Flertal være sikkert paa, at saa skal det ærede kongevalgte Medlem og jeg meget hurtigt følge bagefter og tage vort Forslag tilbage, og saa vil Tillægsbevillingslovsforslaget blive vedtaget saaledes, som det er her. Der er ikke nogen politisk Side ved den Sag. Der er kun ganske simpelt Tale om dette, at der er et Flertal, som i Kraft af sit Flertal vil forandre det Tillægsbevillingslovsforslag, som kommer nede fra Folketinget, og saa er der et Par Medlemmer, det ærede kongevalgte Medlem og jeg, som siger: Ja, naar Flertallet alligevel vil forandre Tillægsbevillingslovsforslaget og vi ikke kan forhindre det i at sende det ned til Folketinget igen, maa vi saa ikke bede om ogsaa at faa det Punkt sendt med derned til nøjere Overvejelse. Det er det hele. Der ligger hverken nogen Offensiv mod Folketingets Beslutninger eller noget politisk eller nogen anden Daarligdom bagved det. Det forsikrer jeg den ærede Ordfører om, og den ærede Ordfører kan jo, som sagt, blot gøre det Eksperiment, om han kan faa Flertallet til at trække sit Forslag tilbage, saa skal han se, hvad der sker.

Ordføreren (J. Pedersen): Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det Ændringsforslag, som foreligger, er jo ikke mit Forslag, men det er et stort Flertals Ændringsforslag, og jeg nærer megen Tvivl om, at dette Flertal vilde følge mig, hvis jeg vilde anbefale det at trække dette Ændringsforslag tilbage. Det staar aldeles ikke til mig. Det ærede Medlem talte om, at jeg havde sagt, at han og det ærede 8de kongevalgte Medlem (Trier) havde lavet Postyr. Det har jeg ikke gjort. Nej, det var andre, det var de Herrers Meningsfæller, der lavede Postyret. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg betragtede deres Optræden som et Vidnesbyrd om, at dette Postyr ikke havde gjort noget Indtryk paa dem; thi det kan være en meget pæn Forklaring, at man vil gennemføre Tillægsbe-